

Arrest

**nr. 113 383 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake:

- 1. X
- 2. X
- 3. X
- 4. X
- 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 12 januari 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 4 april 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 9 april 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2012 werd ingediend, en op 20.10.2012 werd aangevuld, door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun asielpcedure te lang heeft geduurd. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 03.07.2007 voor verzoeker en zijn oudste zoon en op 09.10.2008 voor verzoekster en de twee jongste kinderen, werd afgesloten op 23.03.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielpcedure (twee jaar en tien maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen hadden ook nog een verblijfsaanvraag voor medische redenen ingediend op 02.06.2009. Deze werd ongegrond verklaard op 28.02.2013. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen echter geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen zouden niet terug kunnen naar het land van herkomst wegens politieke problemen. Aangezien ze deze vrees voor terugkeer niet aantonen, werd dit argument niet in hun voordeel weerhouden. Betrokkenen dienen aan te tonen, dat er wat hen betreft een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een onmenselijke behandeling.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde zijn, merken wij op dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2007-2008, hebben sociale banden en leggen steunbetuigingen voor, hebben Nederlands geleerd en inburgeringscursussen gevolgd en zijn werkwillig) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vijfde verzoekende partij, geboren op 21 januari 2004, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers verblijven in België reeds bijna 6 jaar. Het gaat over een lang verblijf in het land.

Het gaat in casu over medische problematiek in hoofde van [A. Z.] gepaard met andere buitengewone omstandigheden die terugkeer van verzoekers onmogelijk of minstens zeer moeilijk maken.

Het gaat in casu over langdurige verblijfsprocedures en voorlopig, maar legaal verblijf van mijn cliënten in het land gedurende bijna zes jaar!

De mensen hebben taal- en integratiecursussen gevolgd, de kinderen gingen steeds naar school.

Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden.

Het is tevens belangrijk te verwijzen naar het feit dat de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in de medische regularisatieprocedure van mijn cliënten nu een voorwerp uitmaakt van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen..

Zie in bijlage een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 82.155 van 31 mei 2012 (stuk 3) met uitgebreide informatie over problemen met medische gezondheidszorg in het land van herkomst van verzoekers. Een van drie ziekenhuizen in Rusland heeft bovendien tot nu nog geen warm water wat te zeggen over andere specifieke faciliteiten nodig voor psychiatrische onderzoeken (stuk 4). Tsjetsjenië waarvan verzoekers afkomstig zijn was onlangs een oorloggebied. De economie van dit gebied is zeer achterstallig.

De mensen hadden tevens politieke problemen in Tsjetsjenië.

Verzoekers zijn bovendien al lang afwezig in het land van herkomst en ze hebben daar geen woning en geen job kunnen vinden, gelet op de leeftijd van verzoekers en gezondheidstoestand van verzoekster [A. Z.].

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Zij hebben geen familieleden meer in hun land van herkomst waarop zij effectief kunnen terugvallen.

Alle drie kinderen van verzoekers hebben helemaal geen band met het land van herkomst en gaan momenteel naar school in België.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers verblijven reeds bijna 6 jaar in België. Verzoekers hebben geen familie meer wonen in hun land van herkomst die mee een sociaal vangnet kunnen aanbieden. Verzoekers hebben geen woonst en geen inkomen in hun land van herkomst!

Zodoende diende de Dienst Vreemdelingenzaken alsmede rekening te houden met het feit dat verzoekers in hun land van herkomst geen sociaal vangnet hebben en de kans reëel is dat verzoekers in haar land van herkomst geen toegang zullen krijgen tot een geschikte medische behandeling en sociale hulp en/of uitkeringen.

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekers geen toegang hebben tot de geschikte medische behandeling in hun land van herkomst zodoende de aandoening waaraan verzoekster [A. Z.] lijdt een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit zodoende schendt het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd aangeleverd aan verzoekers artikel 3 EVRM.

Dit beroep kan eventueel worden behandeld rekening houden met een andere bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende annulatieprocedure ingediend op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door een andere advocaat omdat het eigenlijk over dezelfde familie gaat.

Verzoekers kunnen moeilijk werken in het land van herkomst omdat ze al lang afwezig zijn en omdat er grote werkloosheid is (verzoekster is bovendien zwaar ziek). Ze zijn immers reeds bijna 6 jaar afwezig in het land van herkomst.

Het is derhalve zeer reëel dat de echtgenoten - verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst geen werk zullen vinden en des te meer niet kunnen terugvallen op een maandelijks sociale uitkering, omdat ze hiervoor niet in aanmerking komen (laatste jaren niet gewerkt in het land van herkomst). Zij kunnen in Tsjetsjenië geen werkloosheidsuitkering krijgen.

Wat betreft de bestreden beslissing dd. 4 april 2013, betekend aan verzoekers op 9 april 2013 gaat het over een standaardmotivering.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekers.

Het weze derhalve ook duidelijk dat verzoekers geen toegang hebben tot de geschikte medische behandeling in hun land van herkomst zodoende de aandoening waaraan verzoekster lijdt een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit zodoende schendt de bestreden beslissing dat werd aangeleverd aan verzoekers artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

[...].”

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen betogen – in concreto toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het een loutere standaardmotivering zou betreffen. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.2.2.2. In casu verklaarde verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk omdat zij in gebreke bleven aan te tonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden bleken.

4.2.2.3. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie.

4.2.2.4. Verzoekende partijen herhalen de elementen die naar hun mening buitengewone omstandigheden uitmaken en die zij inriepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij beperken zich aldus in wezen tot het herhalen van hun standpunt dat deze elementen buitengewone omstandigheden uitmaken. Met deze kritiek stellen zij hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

4.2.2.5. In zoverre verzoekende partijen alsnog ingaan op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van tweede verzoekende partij niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad er verder op dat niet kan worden ingezien dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze tweede verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Het gegeven dat verzoekende partijen bij de Raad een beroep instelden tegen de beslissing waarbij de medische aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen, vermogt hieraan geen afbreuk te doen. Deze beslissing wordt tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*), zodat het bestuur ernaar mocht verwijzen in de bestreden beslissing. Een algemene uiteenzetting betreffende de medische gezondheidszorg in Rusland en de situatie in Tsjetsjenië en een algemene, doch ongestaafde stelling dat tweede verzoekende partij geen toegang zal hebben tot een geschikte medische behandeling, vermogt aan het voorgaande ook geen afbreuk te doen. In ieder geval merkt de Raad ook op dat niet blijkt welk belang verzoekende partijen hebben bij hun grief, nu artikel 9bis, § 2, 4°

van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] *opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*”

4.2.2.6. Verzoekende partijen betogen verder dat zij al zo lang weg zijn uit hun land van herkomst en dat ze aldaar geen woning hebben en er geen job kunnen vinden omwille van hun leeftijd en de ziekte van tweede verzoekende partij. Zij geven hierbij ook aan dat zij niet over een sociaal vangnet beschikken in hun land van herkomst en er geen familieleden hebben waarop ze kunnen terugvallen. Ze stellen dat de kinderen geen band meer hebben met hun herkomstland. Zij betogen tevens dat zij geen toegang zullen hebben tot sociale hulp en/of uitkeringen. De vaststelling dringt zich evenwel op dat deze elementen door verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij met deze elementen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het komt ook niet aan de Raad als annulatierechter toe om alsnog over te gaan tot een beoordeling van deze elementen. Deze voor het eerst in de procedure voor de Raad als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen kunnen niet dienstig worden gebracht ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.7. De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist, laat staan weerlegd.

4.2.2.8. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

4.2.2.9. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekende partijen betogen dat niet alle gekende elementen van de aanvraag en het administratief dossier in acht werden genomen, doch blijven in gebreke in concreto aan te tonen met welke elementen die zij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag aanvoerden ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoekende partijen tonen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

4.2.5. In zoverre verzoekende partijen de schending inroepen van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad ten slotte op dat zij een schending van deze verdragsbepaling niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden, te meer nu met de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied doch enkel over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De vraag of bij het nemen van een latere verwijderingsmaatregel rekening zal worden gehouden met artikel 3 van het EVRM is thans niet aan de orde (RvS 21 juni 2013, nr. 9740 (c)).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS